

λάθρα εἰς αὐτὴν τὴν φωλεάν τοῦ θύματος, ὅπου καὶ τὸ δολοφονεῖ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἢ κάθηται ἐν ἐνεδρᾷ, ἀναμένουσα τὸν πορευόμενον τὴν συνήθη ὁδὸν τοῦ λαγῶν, ὅτε καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπιπίπτει κατ' αὐτοῦ καὶ προσπαθεῖ διὰ τοῦ πρώτου δῆγματος νὰ διατάμη τὴν φλέβα τοῦ λαιμοῦ του. Τὴν σκηνὴν ταύτην παριστάνει καὶ ἡ δευτέρα τῶν παρατεθειμένων εἰκόνων μας· ὁ ἀτυχὴς λαγῶς, θρηγνὼν καὶ ὀδυρόμενος, ἐξακολουθεῖ μάνιωδῶς νὰ τρέχῃ φέρον ἐπὶ τοῦ τραχήλου του τὸν μικρὸν καὶ δολοφόνον ἀναβάτην, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν, τὸ αἷμά του ἀπερροφῆται ἐκ τῆς αἰμασσοῦσης πληγῆς ὑπὸ τοῦ ἀκορέστου ἐχθροῦ, ἐξητλημένος δὲ καὶ ἡμιθανὴς ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὰ νὰ παραδώσῃ ὀριστικῶς τὸ πνεῦμά

του ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ διώκτου του, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκμυζᾷ τὸ αἷμα ἐκ τῶν φλεβῶν τοῦ τραχήλου καὶ ἐν τῇ μέτῃ τῆς φονικῆς του ἀπληστίας οὐδὲ τὴν προσέγγισιν ἀνθρώπων δύναται νὰ αἰσθανθῇ, ὥστε ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν εὐκόλως οἱ κυνηγοὶ δύνανται νὰ τὸν φονεύσωσιν. Ἡ ἐρμινέα ἱκτὶς ἔχει ἐν γένει κοινὴν πρὸς τὰ συγγενῇ αὐτῇ ζῷα, τὰ κοινῶς λεγόμενα *κουνάδια*, τὴν ιδιότητα νὰ μεθύσκειται ἐντελῶς διὰ τῆς ἐκμυζήσεως τοῦ αἵματος ἀπὸ τῶν φλεβῶν τῆς λείας της. Ζάλη ἀκατανίκητος καὶ καταλήγουσα εἰς ὕπνον καταλαμβάνει τὸν αἱμοβόρον θηρευτὴν οὐχὶ σπανίως ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ πεδίου τῶν ἀνδραγαθημάτων του, ἢ ἐν μικρᾷ ἐξ αὐτοῦ ἀποστάσει, οὕτως ὥστε δύναται τις ἀκόπως νὰ τὸν συλλάβῃ.

1. ΦΡΙΤΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΦΟΝ ΚΑΟΥΑΜΠΑΧ (ἐν σελ. 333). Ὁ εὐγενὴς οὗτος γόνος ἐνδόξου ζωγράφου οἰκογενεῖας διωρίσθη πρό τινας ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουίτπολδου Διευθυντῆς τῆς ἐν Μονάχῃ Ἀκαδημίας τῶν καλῶν τεχνῶν, ἀντὶ τοῦ πρό τινων μηνῶν ἀποθανόντος Πιλότου, τὸν ὁποῖον κατεστήσαμεν ἤδη γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Δεκαοκταετῆς ἐνεγράφη τῷ 1868 εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Κρέλιγκ διευθυνομένην ἐν Νυρεμβέργῃ Σχολὴν τῶν Τεχνῶν καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ καθηγ. Ράουπ παρέσχε τὰ πρῶτα δείγματα τῆς περὶ τὸ ζωγραφεῖν εὐφυΐας καὶ δεινότητος του. Ἐλθὼν κατόπιν εἰς Μόναχον δὲν ἐσῆλθεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἥς ἐγένετο πρὸ ὀλίγου οἰακοστρόφος, ἀλλ' ἐτελειοποίησεν, ἰδιωτεύων, τὴν ζωγραφικὴν τέχνην του κατὰ τὰ θαυμασιώτερα πρότυπα τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων ζωγράφων καὶ ἀπέκτισε μετ' οὐ πολὺ, ἂφ' οὗ μάλιστα ἐπανειλημμένως ἐσπούδασε καὶ ἐν Παρισίοις, φήμην ἐπιδεξίου ζωγράφου γυναικείων προσώπων καὶ χαρακτήρων. Νοήμων καὶ συνετὸς εἶνε ὁ ζωγράφος ἐκεῖνος, ὅστις μὴ ἔχων φαντασίαν εὐκίνητον καὶ ἐφευρετικὴν, ἐπιδίδεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν τῆς μᾶλλον καρποφόρου καὶ εὐγενοῦς ὑποθέσεως ἐν τῇ τέχνῃ του, ἥτοι τοῦ γυναικείου κάλλους. Ἡ ὡραιότης τῆς γυναικὸς εἶνε πάντοτε νικηφόρος, καὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐν τῷ ἔρωτι, καὶ ἐν τῇ τέχνῃ. Εἰς τοῦτο περιορίσθη καὶ ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης, παρήγαγε δὲ σειρὰν γυναικείων εἰκονισμάτων, τὰ ὁποῖα δεσμεύουσι τὸν φιλότεχνον θεατὴν διὰ τῆς ἁρμονίας, τῆς λεπτότητος τῶν χαρακτήρων καὶ διὰ τοῦ ἐπιμελεμένου καὶ κομψοῦ χρωματισμοῦ των. Λέγουσιν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἱ ὡραῖαι τοῦ Κάουλμπαχ φαίνονται ψυχραὶ, ἀπαθεῖς καί, οὕτως εἰπεῖν, ἀγριαὶ ὡς αἱ ἡρώιδες τῆς γερμανικῆς μυθολογίας, ἀρκοῦμεναι μόνον εἰς τὸ νὰ φορῶσι λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ ἐνδύματα, ἀλλὰ τὸ κυριώτερον προτέρημα τῶν πλείστων ὑπ' αὐτοῦ ζωγραφουμένων γυναικῶν εἶνε, ὅτι τὰς παριστάνει βεβυθισμένας εἰς σοβαρὰς σκέψεις, ἢ διατελούσας ὑπὸ τὸ κράτος θρησκευτικῆς κατανύξεως, χωρὶς νὰ συνάπτωσι φιλαρέσκους σχέσεις πρὸς τὸν θεώμενον καὶ διὰ τοῦ μειδιάματός των ν' ἀποκτῶσι τὴν εὐ-

νοίαν καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν κρίσιν του. — Ἐν γένει ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης, περὶ τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου δὲν δύναμεθα νὰ εἰπώμεν ἐνταῦθα πλείυτερα, περιορίζεται εἰς στενὸν κύκλον ἐνεργείας, πᾶν ὅ,τι ὅμως παράγει, εἶνε τέλειον εἰς τὸ εἶδος του, ἐνεκα δὲ τούτου οἱ Γερμανοὶ ἐλπίζουσιν ὅτι γενόμενος ἤδη Διευθυντῆς τοῦ σπουδαιότερου τῆς χώρας τῶν φυτωρίων τῶν ὡραίων Τεχνῶν, καρποφόρως καὶ ἀποτελεσματικῶς θ' ἀγωνισθῇ, ὅπως μὴ μεταφυτευθῶσι καὶ ἐντεῦθεν τοῦ Ῥήνου αἱ ἀπὸ τινας ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦσαι τάσεις, αἵτινες κατέστησαν ἐκεῖ τὴν ζωγραφικὴν δούλην τοῦ χυδαίου, τοῦ ἀγροίκου καὶ τοῦ δυσειδοῦς.

2. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ (ἐν σελ. 337). Ὁ περιώνυμος ζωγράφος Ῥοβέρτος Beyschlag κατέστησεν ἀληθῶς ἀθάνατον τὸ ὄνομά του διὰ τῶν ὡραίων γυναικείων μορφῶν, ἐφ' ὧν ἐπειράθη καὶ κατόρθωσε τὰ ἐπιχύσει ὅλας τὰς χάριτας καὶ τὰ θέλητρα, τὰ περικοσμοῦντα τὸ ὡραῖον φύλον. Πρὸ πάντων δὲ διεκρίθη ὁ ἡμέτερος καλλιτέχνης περὶ τὴν παράστασιν γυναικείων χαρακτήρων ἐκ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἐρωτύλου καὶ μελαγχολικῆς ἐποχῆς τοῦ Βερθέρου, ὅτε πάντα τὰ ὡραῖα πνεύματα τῆς Γερμανίας ἐνθουσιώδη ἀπένεμον λατρείαν πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν βίον, αἱ δὲ σύγχρονοι γυναῖκες, παρασυρόμεναι ὑπὸ τοῦ γενικοῦ ρεύματος, ἠθέλησαν καὶ αὐταὶ νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀρχαίας ἐλληνίδας, υἱοθετοῦσαι τοὺς περὶ τὸ ἐνδύεσθαι τρόπους των. Τὰ ἔργα τοῦ Beyschlag εἶνε πολλὰ, πάντα ὅμως στρέφονται περὶ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ θέμα, τὴν παράστασιν τοῦ γυναικείου κάλλους ὑπὸ ποικίλας μορφᾶς καὶ τύπους.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ „Κλειώ“ θὰ δημοσιεύῃ τὰς καλλίστας μορφὰς ἐκ τῶν γυναικείων ἀπεικονισμάτων τοῦ καλλιτέχνου τούτου, τὰ ὁποῖα συλλεγέντα ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἰδιαιτέρως ἐν φωτογραφίαις μεγάλου σχήματος, ἀποτελούσαις μέγαν καὶ ὀγκώδη τόμον. Μεγάλως ἐπίσης ἐπέτυχεν ὁ ζωγράφος οὗτος καὶ εἰς τὴν παράστασιν τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν καὶ κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους τῆς Ἀναγεννήσεως, ἀποκτῆσας εἰς τὸ εἶδος τοῦτο εἰδικότητα ἑκτακτον.